

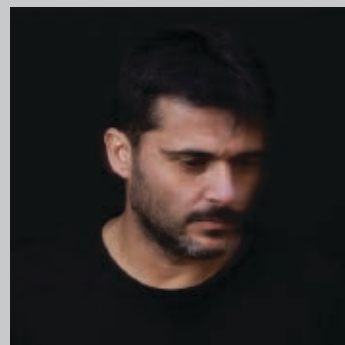
Les edats de Miquel Abras

Text > XAVIER CASTILLÓN

Com la seva imatge a la portada, Miquel Abras també transmet maduresa i sobrietat a les onze cançons del seu onzè disc: un pas més cap a l'equilibri possible i desitjable que el músic bisbalenc ha buscat al llarg de la seva sòlida carrera, durant més de quinze anys. Miquel Abras té una veu molt personal, que ha situat moltes de les seves cançons entre les més radiades del país. I ho ha fet sense haver estat adscrit a un estil gaire definit i encara menys a una escena en concret, anant sempre per lliure, amb tots els avantatges i inconvenients que això comporta. Ara, ja entrat en una lluminosa quarantena (fa temps que, en termes de pop i rock, l'edat importa poc), Abras gaudeix més que mai de la desacomplexada llibertat creativa que li permet gravar un disc com aquest, treballant amb cinc productors diferents perquè cada cançó respiri en la direcció que li sigui més propícia, sen-

se pensar gaire en com quedarà plasmada després en directe, on l'aposta de Miquel Abras continua sent per les eines bàsiques del pop-rock: guitarra, baix i bateria.

Però en el laboratori de l'estudi, Abras es pot permetre aliar-se amb el trio de pop electrònic Minova per donar un to subtilment ballable a cançons com ara «Flor d'estiu», «Follet Tortuga» i «Underground», que es troben entre els grans encerts del disc i formen un bloc al final, abans de tancar amb «De cap per avall», una cançó composta i produïda pel bateria Danko Compta a ritme de *reggae* policíac. Hi ha també la firma del seu fidel Carlus Ramió en tres de les cançons, inclosa la que dona títol al disc, i la del cada vegada més sol·licitat Albert Solà en tres temes més, començant per «Què serà de les nostres vides», que obre el disc amb una dolça i enèrgica mirada al passat projectada en les incerteses del futur. Evocació i

MIQUEL ABRAS.
La felicitat també plora.
U98 Music, 2021.

nostàlgia, però sempre amb l'optimisme que sap transmetre Miquel Abras, fins i tot quan tracta les fragilitats de l'amor, com a «Crits a sota l'aigua», en duet amb Clara Gispert i amb producció de Xeco de Paula.

LLUÍS LOZANO.
Canta'm una havanera.
Pensosfera Records, 2021.

SLAVEDOWN. *The enemy inside.*
La Família Revolució, 2021.

Petits plaers, dolços records

Text > XAVIER CASTILLÓN

Des dels anys seixanta, Lluís Lozano va voltar pels escenaris amb diferents formacions, com ara Los Poneys, Els Dilemes, Els Pípers i Océano. En el nou mil·lenni, Lozano (els Hostalets de Llers, 1948) s'ha mostrat com a cantautor en diversos discos, alternant el català i el castellà i estils com ara el bolero, l'ha-

vanera i el tango, per vestir cançons pròpies, senzilles i tendres. En aquest disc en català, amb arranjaments de Marc i Antoni Mas i una llarga nòmina de grans músics, com ara Pep Poblet, Lozano transmet alegria pels petits plaers del present, sense oblidar els records, els bons i els no tan bons, d'un passat enyorat amb dolça malenconia.

Energia inesgotable

Text > XAVIER CASTILLÓN

Gràcies a La Família Revolució, un jove segell català especialitzat en vinils de rock, la banda gironina Slavedown ha pogut publicar finalment el seu segon disc, tres anys després del seu debut. Hi ha tanta experiència com energia en la fórmula de Slavedown, el grup format pel cantant Marc Corso (Sangtraït, Às-

pid, Rockzilla) i tres músics més joves però també amb extensos currículums: el baixista, teclista i productor Sue Gere, el guitarrista Andreu Runo i el bateria Big Villano. Les vuit cançons de *The enemy inside* destil·len intensitat i ràbia, com ho reclama el moment, amb el so atemporal del rock dur que no necessita cap altra etiqueta.